

že K. použil obkladů starého octanu hlinitého, neporadiv se s lékařem, a nezjišťuje vůbec, že k infekci došlo následkem nedbalosti poškozeného způsobem ve zmatečnì stížnosti tvrzeným, nýbrž obmezuje se v tomto směru na zjištění, že obžalovaný kousl K-u úmyslně do prstu, takže mu jej prokousl, a že pak následkem infekce rány nastala otrava krve. Pokud jde o otázku příčinné souvislosti, dlužno poznamenati toto: Stížnost přehlízí, že podle zjištěného stavu věci není nikterak vyloučeno, že infekce zranění, která přivodila otravu krve, pro niž došlo podle rozsudkového zjištění k operativnímu odstranění části prstu a tím k přerušení zdraví a nezpůsobilosti k povolání poškozeného trvajícím více než 30 dní, nastala již při kousnutí samém, že tedy byla přivoděna přímo činem obžalovaného. Než, i kdyby bylo správným opačné tvrzení zmatečnì stížnosti, nezměnilo by to ničeho na příčinné souvislosti mezi činem obžalovaného a oněmi těžkými následky. Ohledně otázky příčinné souvislosti platí také pro obor zločinu těžkého poškození na těle zásada, již vyslovuje § 134 tr. zák., v §u 152 tr. zák. citovaný, že ten, kdo jiného na těle poškodil, zodpovídá za přerušení zdraví a nezpůsobilost k povolání, jež z poškození vzešly, třeba doba, po kterou trvaly, byla prodloužena vedlejšími náhodou k tomu přistoupiвшими příčinami, ovšem za předpokladu, že tyto vedlejší příčiny byly způsobeny činem samým. Pokud jde o otázku, zda příčinná působivost poranění nastavšího jednáním pachatelovým co do přerušení zdraví a nezpůsobilosti k povolání vyvíjela se chováním poškozeného jinak, než by se byla vyvíjela bez takového chování, dlužno rozeznávati, zda šlo o nedbalé či úmyslné (dolosní) chování poškozeného. Neúčelné, nevhodné, nedbalé, třeba hrubě nedbalé chování se poškozeného nechává pouze působiti příčinnost jednání pachatelova; neboť podstata takového chování poškozeného spočívá jen v tom, že on nečelí vhodným způsobem následkům jednání pachatelova, máje za to, že přes to, jak se chová, nastanou jen následky, které jednáním pachatelovým jsou již dány. Působivost vedlejších příčin, jichž poškozený nezamezil, je tudíž umožněna činem pachatelovým samým. Jinak je tomu, je-li chování poškozeného neseno úmyslem, by on sám svůj stav pachatelem přivoděný zhoršil, neboť v takovém případě nenechává poškozený pouze působiti jednání pachatelovo, nýbrž uvádí sám v činnost nové skutečnosti, působící v témž směru, jako jednání pachatelovo. Působivost takových vedlejších příčin jest umožněna nikoli činem pachatelovým samým, nýbrž teprve jednáním poškozeného. Že by však byl poškozený úmyslně něco předsevzal, by svůj stav pachatelem přivoděný zhoršil, ani sama stížnost netvrdí. Není tudíž právně pochybeným stanovisko napadeného rozsudku, činí-li obžalovaného zodpovědným za veškeré následky jeho jednání, třebaže snad není vyloučeno, že poškozený sám neúmyslně z nedbalosti zavinil infekci rány svým chováním se po poranění (rozh. sb. n. s. č. 1274).

Čís. 2523.

Beztrestnost úpadku z nedbalosti (§ 486 čís. 1, 2 tr. zák.) promlčením není zpravidla závislou na náhradě škody, leč by úpadce měl

k volnému použití jistý majetek, který mu umožňuje aspoň částečně splnit závazky, převzaté soudně schváleným vyrovnáním.

Omezení míry náhrady »podle svých sil« (§ 229 b) tr. zák.) platí i pro případy Šu 531 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. října 1926, Zm I 372/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 24. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle Šu 486 čís. 1 a) a 2 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávajíc se číselně důvodu zmatečnosti čís. 9 (správně 9 b) Šu 281 tr. ř. dovozuje, že první soud vyložil právně mylně předpis Šu 531 odst. b) tr. zák., vysloviv, že promlčení trestného činu obžalovaného — přečinu zaviněného úpadku podle Šu 486 čís. 1 a 2 tr. zák. nenastalo proto, že nedal poškozeným věřitelům náhrady, přes to, že mu to bylo možno. Zmateční stížnost má za to, že povaha trestného činu podle Šu 486 tr. zák. vůbec nedopouští, by pachatel dal náhradu, dále, že omezení stanovené v Šu 229 b) tr. zák., by tak učinil podle své možnosti (nebo podle svých sil) neplatí v případech Šu 531 b) tr. zák., a, kdyby i platilo, že by se vztahovalo pouze na dobu promlčení, t. j. že by možnost náhrady musila tu býti v této době, nikoli teprve později, jak prý je tom v souzeném případě. Stěžovatel soudí, že nesplnění podmínky druhého odstavce Šu 531 tr. zák. nemůže býti na závadu promlčení, které tu nastalo, a že tedy měl býti z obžaloby sprostěn. Zmateční stížnost má pravdu potud, že podmínka promlčení, stanovená v Šu 531 odst. b) tr. zák., »by pachatel pokud toho povaha činu dopouští, poskytl náhradu«, platí samozřejmě jen pro delikty, při nichž podle obvyčejného běhu věci náhrada může býti poskytnuta v promlčecí době, a že mezi tyto delikty přečin zaviněného úpadku z pravidla nenáleží, poněvadž povaha úpadku z nedbalosti, kotvící v neschopnosti platiti, nedovoluje, ba vylučuje, by svémocně věřitelům poskytoval náhradu a tím mařil jejich nárok na stejnoměrné uspokojení podle zákonných předpisů vyrovnacího nebo konkursního řádu v době, kdy nebylo ještě rozhodnuto o dalším osudu jmění úpadcova. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že tu je jiný případ; rozsudek zjišťuje, že obžalovaný uzavřel 29. ledna 1924 se svými věřiteli vyrovnání 35%ní, jež soud potvrdil 13. června 1924; že měl sklad zboží, jehož řádný prodej mu umožňoval, by aspoň částečně uspokojil věřitele v mezích převzaté povinnosti a podle obsahu vyrovnání schváleného soudem; že však, ač mohl, věřitelům ničeho neposkytl, nýbrž, nestaraje se vůbec o prodej skladu, dopustil, by výtěžek zaň věřitelům ušel. Poněvadž podle obsahu rozsudku předsevzal obžalovaný poslední věřitele poškozující jednání 13. listopadu 1923, tak že promlčecí lhůta uplynula 13. listopadu 1924 a vyrovnání s věřiteli, umožňující mu — ba zavazující ho poskytnouti

věřitelům částečnou náhradu, bylo uzavřeno v lednu a schváleno soudem v červnu 1924, jest patrné, že obžalovaný měl pr á v ě v p r o m l ě c í l h ů t ě možnost, nahraditi škodu a splniti podmínku promlčení odstavce b) §u 531 tr. zák. Poněvadž ji nesplnil, nenastalo promlčení, a odsuzující výrok jest odůvodněn zákonem i zjištěným stavem věci.

Budiž podotknuto, že omezení míry náhrady, vyslovené podle §u 229 písm. b) tr. zák. dodatkem »podle svých sil« platí také pro případy §u 531 b) tr. zák. přes to, že tento zákonný předpis onoho dodatku neobsahuje, poněvadž opačný výklad, obsažený ve zmateční stížnosti by vedl k nemožnému důsledku, že by podmínky promlčení u zločinů byly mírnější než u přečinů a přestupků. Tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný nebyl s to, by dal věřitelům náhradu, poněvadž mu po zaplacení »režie« a nákladů vyrovnacího řízení ničeho nezbylo, takže byl nucen vykonati ještě v promlčecí lhůtě vyjevovací přísahu, a že mu nemůže býti na ujmu, co zavinil jeho syn při realizaci skladu zboží, — jest pouhým s hlediska hmotněprávního zmatku nepřípustným brojením proti formálně bezvadnému zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný přes to, že vykonal v červnu 1924 vyjevovací přísahu, a že v říjnu 1924 byl zamítnut návrh na vyhlášení úpadku pro nedostatek peněz, měl již po uzavření vyrovnání v lednu 1924 možnost uspokojiti částečně své věřitele z výtěžku skladu zboží, že však této možnosti nesplnil a svou netečností zavinil, že největší část výtěžku zmizela v kapsách jeho syna pod titulem »režie« ke škodě věřitelů, jimž se ničeho nedostalo. K těmto úvahám sluší ještě podotknouti, že toto rozhodnutí není v rozporu s rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 1925, č. j. Zm II 215/25, uveřejněným v úřední sbírce pod číslem 2198 sb. n. s., neboť toto rozhodnutí má na mysli jen pravidelné typické případy úpadku a nemělo příčiny vzhledem na skutkový děj jemu za základ sloužící uvažovati o skutečnostech zcela výjimečných, jak se objevily v souzeném případě, kde obžalovaný (úpadce) měl výjimečně podle rozsudkového zjištění k volnému použití jistý majetek, který mu umožňoval aspoň částečně splniti závazky, převzaté soudně schváleným vyrovnáním. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2524.

Byl-li obžalovanému rozsudek doručen podle §§ů 269, 427 tr. ř., neprodlužuje se lhůta k provedení zmateční stížnosti (§§y 6, 285 tr. ř.) opětným doručením rozsudku obháji.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Zm II 274/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 26. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ů 171, 173, 176-II. písm. a) tr. zák.